

We kunnen niet terug, na wat jij me hebt verweten
Onderweg naar het nieuwe oude wonden opengereten
Ik moet gevoelens uitzweten langs bevroren traankanalen
Mijn tong dik en lang, kon iemand mijn stilte maar vertalen
Rustig ademhalen, ik zit te happen naar lucht
Mijn longtakken zijn geplugd, met zenuwpijn bevrucht
Het ritme van mijn gezucht, de regelmaat van een metronoom
Van de rozen die je van mij kreeg, vlocht je een doornkroon
De koning op zijn troon in zijn verlaten fort
Ik had geen honger naar verwijten, toch kreeg ik het op mijn bord
Heel mijn wereld ingestort, ik zweef rond in eenzaamheid
Wat was niet meer is, wat de rest is eerbaarheid
Ik sta te trillen op mijn benen, maar blijf rechtstaan
En ruil al je leugens voor een lach en een traan
Dat het zo mis had kunnen gaan dat voelde we al weken
Op het punt dat niemand buigt kan liefde heel snel breken

Breekpunt! Kapotbuigen of breken
Wat men iet verzogt, zal vroeg of laat ontsteken
Breekpunt! Kapotbuigen of breken
Stiltes omdat de juiste woorden ontbreken
Breekpunt! Kapotbuigen of breken
De herinnering aan jou draag ik als een litteken
Breekpunt! Kapotbuigen of breken
Ik nam je liefde op de rug, wist ik veel dat die ging steken

Ik zou je moeten loven, mijn twijfel en angst verdoven
Want ik hoor je woorden wel, maar ik kan ze niet geloven
Op je lippen is de waarheid n maal te veel uitgeschoven
Onmacht grijpt om me heen, kon iemand me maar beloven
Dat we elkaar niet meer gingen tegenwerken, brandmerken en beperken
Soms is het beter los te komen dan nog meer pijn te verwerken
Glazuur staat op barsten, want ik bijt het hardste
Op mijn tanden; zie nu zwaar overbelaste
Contrasten op het scherpst van de snee gedreven
Zonder medeleven, het ingewreven en afgeschreven
Wat je zei bleef kleven, deed me huiveren en beven
Van ons sprookjeskasteel is alleen een rune overgebleven
Waar liefde niet wil wonen, geen dromen meer uitkomen
En haat en demonen zichzelf tot keizer kronen
Leeggebloede inktpatronen door je angel leeg gestoken
Twee zakken vlees en knoken hebben op het breekpunt gebroken

Breekpunt! Kapotbuigen of breken
Wat men iet verzogt, zal vroeg of laat ontsteken
Breekpunt! Kapotbuigen of breken
Stiltes omdat de juiste woorden ontbreken
Breekpunt! Kapotbuigen of breken
De herinnering aan jou draag ik als een litteken
Breekpunt! Kapotbuigen of breken
Ik nam je liefde op de rug, wist ik veel dat die ging steken

Toen we vast zaten, had ik je moeten laten haten
In plaats van te praten, zinnen explodeerde als granaten
Woorden vielen als soldaten, leeggebloed, vol kogelgaten
De veelvratens, die ik op je ziel had losgelaten
Aten en vraten aan al je ledematen

Het verleden dat we vergaten begon weer geur door te laten
Als zuur in je ogen, was die stank in je neusgaten
Ik wou boter bij de vis, kreeg minarine bij de graten
Verlaten hoeken zijn de echo van ons getier
Bevroren tranen schraap ik met een zakdoek van schuurpapier
Mijn allerliefste vijand, mijn meest geliefde roofdier
Met een paar rukken, beet je stukken uit mijn hartspier
Laat het je smaken, laat het kraken tussen je kaken
Moordzaken doodmaken! De botten kraken, de dolken staken
Je zult nooit ontwaken, in je doorbloedde laken
Gebroken op het breekpunt waar mijn woorden onstaken

Breekpunt! Kapotbuigen of breken
Wat men iet verzogt, zal vroeg of laat ontsteken
Breekpunt! Kapotbuigen of breken
Stiltes omdat de juiste woorden ontbreken
Breekpunt! Kapotbuigen of breken
De herinnering aan jou draag ik als een litteken
Breekpunt! Kapotbuigen of breken
Ik nam je liefde op de rug, wist ik veel dat die ging steken